

© carles santos

brossalobrossotdebrossat

creació i direcció **carles santos**

cia. carles santos

EL CANAL – Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, 26 i 27 d'abril de 2008
Teatre Lliure: Montjuïc – Sala Fabià Puigserver, del 8 al 18 de maig de 2008

brossalobrossotdebrossat

creació i direcció **carles santos**
cia. **carles santos**

intèrprets

Inés Borrás pianista, *performer* / **Antonio Comas** tenor, actor, pianista /
Mónica López actriu / **Josep Maria Mestres** actor

vestuari **Mariaelena Roqué** / espai escènic **Carles Santos** / il·luminació **Luis Martí** / so **Damien Bazin** / coreografies **Montse Colomé** i **Toni Jodar** /
coguionista **Anna Llopart** / assessor en l'obra de Joan Brossa **Jordi Coca**

ajudanta de direcció **Anna Llopart** / regidora i utilleria **Maria de Frutos** / cap
tècnic **Xavi Masó** / tècnic de llums **Alberto Barberá** / tècnic de so **Damien Bazin** /
maquinista **Francesc Martínez** / edició vídeos **Estudis Ground AV** i **Joan Rodón** /
tècnic de vídeo **David Ramos** / estudiant en pràctiques *Stagière de la formation de Failar*,
Marsella **Berta Tarragó** / cap de producció **Lola Davó**

realització de vestuari Taller Companyia Carles Santos **Isabel Campos**,
Amparo Cervera, **Virginia Prades**, **Pepi Verges** / elements escenogràfics
Castells Planas de Cardedeu / estructura metàl·lica **Jaume Serra** / càmera
blanca i telons **Ideas Theatrend**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure**, **EL CANAL – Centre d'Arts Escèniques de Salt / Girona**
i **Companyia Carles Santos**

agraïments **Pere Portabella**, **Mercè Managuerra**, **Marc Egea**, **Hugo Fernández**,
Isabel de Pedro i **Calçats Escala**

durada de l'espectacle: 1h. 15'

companyia subvencionada per la **Generalitat de Catalunya-ICIC**, el **Ministerio de Educación y Cultura INAEM** i l'**Ajuntament de Barcelona-ICUB**

Carles Santos és Músic Resident del Teatre Lliure

Ni tan sols no m'atreveixo a pronunciar el seu nom.

Fou l'home de la meua apostasia i padrí de casament, un casament al qual no va assistir ningú de la meua família. No tinc documents que acrediten aquesta cerimònia, però tampoc els necessito per a saber que així va ser.

No sé si estem parlant de la mateixa persona: la que jo recordo o la que alguns volen recrear.

El que jo vaig conèixer sentia el plaer de la música, tant amb el grinyol d'una porta com amb el propi Tristany, descobrint al mateix temps i en un cinema de barri l'aleshores desconegut Spielberg. Tot això i tot allò i més encara, sense internet, però amb molt de nas i moltes antenes.

Per culpa d'ell, durant un temps i al carrer Madrazo em varen planxar el mitjons i fins i tot els calçotets. Coneixent els actors d'aquesta circumstància es fa difícil la comprensió dels fets. Però així va ser, formant part d'un conjunt molt més complex i vital.

Quan jo li explicava que al poble del costat del meu poble hi havia un home que posava els peus de tal manera en caminar, que el batejaren amb el mot de "les dues menys deu". Ell reia.

Jo també vaig gaudir enormement a Sant Paul de Vence fa trenta nou anys quan va escopir sobre un plat de llobarro, en un sopar històric i commemoratiu.

Això és el que jo necessitava veure i saber en aquells moments. M'agradaria també saber on ha anat a parar el "duro" de paper que portava brut i rebregat a la Butxaca i que era un dels seus símbols de resistència.

Segur que no parlem de la mateixa persona. Un mata-capellans que escrivia a llapis i viatjava amb una ampolla de licor del polo.

Hem arribat fins aquí sense tirar un puto confetti.

Els que realment han conegut i estimat aquesta persona, saben perfectament de què estic tractant de dir.

Un dia sense creus el varen soterrar i vaig poder acomiadar-me d'ell, cantant-li el to-ca-ti-co-to-ca-ta."

carles santos

índex d'escenes

1. *Variacions per a una porta i un sospir* de Pierre Henry (1963)
2. Steven Spielberg *Duel* (1971)
3. Brossa i Santos- *Concert irregular* (1967). Música refeta.
4. Fragment del primer acte d'*El sabater* de Joan Brossa (1957)
5. Seqüència de Busby Berkeley encara per definir.
6. Escena amb lletra de Joan Brossa (1ª estrofa de la “*Sextina del poeta barbabrut i la seva companya*”) i música de Carles Santos.
7. Lied de Brahms
9. Projectió de *La xarxa* de Brossa (en àrab), direcció de Carles Santos.
10. Brossa i Santos- *Concert irregular* (1967)
11. *Ahmosis I, Amenofis IV, Tutankhamon* de Joan Brossa (obra estrenada a l'estudi de Joan Ponç, el 1947, sota la direcció de l'autor i tenint com a espectador exclusiu en Joan Prats. Es tracta, doncs, de la primera representació del teatre de l'autor). Obra publicada a Estudios Escénicos, núm.16, desembre 1972.
12. *Concert irregular* de Joan Brossa-Carles Santos (1967)
13. Projectió d'en Brossa + *Una noche en Casablanca* dels germans Marx.
14. Fragment de *Carnaval escampat o la invasió desfeta*
15. *Sord-mut* de Joan Brossa (1947)
16. *A flower* de John Cage (1950)
17. Selecció de diversos poemes de Joan Brossa
18. Wagner (obertura de *Tristany i Isolda*)
19. Una acció de Joan Brossa.
20. Segon acte d'*El sabater* de Joan Brossa (1957).

carles santos

Vinaròs, 1940

Pianista, compositor i artista polifacètic. Graduat al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. Va continuar els estudis a París, amb els mestres Février, Casadesús, Magda Tagliaferro i Margaret Long i més tard a Suïssa, com alumne de Harry Datymer. El 1961 va començar a actuar com a pianista, interpretant obres de Bartók, Schönberg i Webern. El 1968 va traslladar-se als EUA, on va conèixer músics d'avantguarda com John Cage. Als anys setanta va fundar, juntament amb Josep Maria Mestres-Quadreny, el Grup Instrumental Català (GIC).

Ha treballat en cinema amb Pere Portabella, com a compositor, intèrpret, guionista a *Nocturn 29* (1968), *Miró l'altre* (1969), *Informe general sobre algunas cuestiones para una proyección pública* (1976), *El pont de Varsòvia* (1989), *Las variaciones Goldbergh* (2007). Com a realitzador també compta amb filmografia, alguns títols de la qual són *L'àpat* (1967), *La Cadira* (1968) o *LA-RE-MI-LA* (1979)

Ha rebut diversos premis i condecoracions, com el Premi Nacional de Composició de la Generalitat de Catalunya (1990), el Premi Ciutat de Barcelona de la Música (1993), el Premi Ciutat de Barcelona a la Projectió Internacional (1996), la Creu Sant Jordi (1999) i diversos premis MAX pels seus espectacles escènics, obtenint-ne tres per la seva obra *La Meva Filla Sóc Jo* (2007).

Crea la Companyia Carles Santos amb Mariaelena Roqué presentant la seva obra com autor, compositor i director en teatres i festivals internacionals com el Festival de Teatre d'Edinburgh, el Festival d'Automne de París i l'Odeón, Les nuits de Fourvière i TNP de Lyon, entre d'altres: *Arganchulla Arganchulla Gallac* a l'Akademie der Kunst Berlin (1987), *Tramuntana Tremens* al Mercat de les Flors Barcelona (1989), *Asdrúbila* (1992), als Jocs Olímpics de Barcelona (1992), *Ricard i Elena* al Teatre Nacional de Catalunya (2000), *L'adéu de Lucrecia Borja* a la inauguració Teatre Lliure (2001), *Sama Samaruck Suck Suck*, a La Villette de París (2002), *El Compositor, La Cantant, el Cuiner i La Pecadora* (2003)

A més de la seva producció musical, cinematogràfica i escènica, Carles Santos també és creador d'una important obra plàstica, principalment fotogràfica.

El 2006 ha estat objecte de dues exposicions retrospectives, actualment itinerants, *Visca el Piano* sobre el conjunt de la seva obra a la Fundació Miró i *Mariaelena desvesteix Carles Santos* sobre l'obra creada per Mariaelena

Roqué amb dels vestuaris pertanyents a les seves obres al Museu Tèxtil i de la Indumentària.

Durant el 2007 ha presentat al Palau Sant Jordi de Barcelona una cantata per a 3000 nens per encàrrec del Secretariat de Corals Infants de Catalunya i gira el seu últim espectacle *El fervor de la perseverança* i el concert de piano *He de ser castigat per no haver estimat mai ningú*, presentats al Teatre Lliure durant la temporada 2006-2007.

Per la temporada 2007-2008 estrena l'espectacle *Ebrofalia copulativa* pel Sónar de Frankfurt. Ha compost la música del *Tirant lo Blanc* de Calixto Bieito i l'acció per piano i la ballarina Sol Picó amb versió de l'himne dels Segadors en el marc de la representació de la Cultura Catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt.

mariaelena roqué

Artista catalana - veneçolana. Model, ballarina, actriu i creadora de vestuaris i escenografies.

Als anys 70 va ser membre de diversos grups avantguardistes de teatre, cinema, fotografia, dansa i arts plàstiques a Veneçuela. Amb una exhaustiva investigació i estudi, converteix el vestit en la seva principal eina d'expressió, tant sobre l'escenari com per altres mitjans artístics. Per assolir aquest objectiu treballa amb diversitat de materials especials – nous i antics tèxtils, ètnics, artesanals o industrials provinents de qualsevol lloc, origen i cultura, a més de fer servir diferents maneres d'abordar el patronatge, amb les quals crea vestits individualitzats per cada intèrpret. Amb tot plegat construeix personatges únics.

També en crea els elements escènics, fins al punt de compondre escenografies totals, sempre amb l'actor caracteritzat d'ell mateix com a element central i objectiu dinàmic de la projecció visual d'una intenció dramàtica concreta, situant-lo al temps contemporani, en qualsevol època en referència a l'obra representada.

Des de 1982 viu a Catalunya. El 1985 comença el seu treball amb Carles Santos com a creadora i *performer*. Funden el 1995 la Companyia Carles Santos, produint un extens repertori d'obres representades a festivals, teatres i esdeveniments com ara l'Akademie der Künste i el Hebbel Theatre de Berlín, el festival d'Edinburg, els Teatres Nacionals de Barcelona i Lyon, el Festival de Otoño de Madrid, La Villette i el Festival d'Automne de París.

L'any 2006 el Museu Tèxtil i de la Indumentària va produir i presentar una àmplia exposició individual, retrospectiva de tota la seva obra catalogada en

vestuari i també de part de la seva obra escenogràfica, visual i de la indumentària que va formar part de la retrospectiva de Carles Santos a la Fundació Miró.

L'any 2007 participa a la selecció nacional d'Espanya a la Quadriennal de Teatre de Praga amb el vestuari de *La Meva Filla Sóc Jo* (2006) i obre el cicle de conferències *Top Ten Talks*. Imparteix diversos tallers sobre el seu treball i mètodes desenvolupats per la construcció de personatges amb vestuari i altres elements a escoles de disseny, a l'Institut del Teatre, a la Universidad Complutense de Madrid, i a grups teatrals independents. Ha elaborat la composició de vestuari per *Don Juan* dirigit per Hermman Bonnin que s'ha estrenat al Teatro Español el gener de 2008, a més d'altres obres i exposicions amb Carles Santos i la Companyia de Carles Santos.

cia. carles santos / espectacles destacats

1989	<i>Tramuntana-Tremens</i>
1991	<i>La Grenya de Pasqual Picanya</i>
1992	<i>Asdrúbila</i>
1995	<i>L'esplèndida vergonya del fet mal fet</i>
1996	<i>Figasantos-Fagotrop: missatge al contestador, soparem a les nou</i>
1996/97	<i>La pantera imperial</i>
2000	<i>Ricardo i Elena</i> <i>El Barbero de Sevilla</i>
2001	<i>L'adéu de Lucrecia Borja</i>
2002	<i>Sama Samaruck Suck Suck</i>
2003	<i>Lisístrata</i> <i>El Compositor, la Cantant, el Cuiner i la Pecadora</i>
2005	<i>La meua filla sóc jo</i>
2006	<i>El fervor de la perseverança</i>

més informació:

<http://www.carles-santos.com>

joan brossa

Barcelona, 1919-1998

"Un dia va ser obligatori el carnet d'identitat. Em va semblar que no tenia més remei que fer-me'l. Anar a comissaria ja era prou per a mi i, per això, no vaig capficar-me a omplir el formulari. Li vaig demanar al funcionari que ho fes. I es va encetar aquest diàleg, després de preguntar-me allò del nom i cognoms i lloc de naixement:

- Profesió.
- Poeta.
- ¿Paleta?
- Hombre, no, paleta, no.
- Da igual, no se preocupe; pondremos: jornalero.

I jo el vaig deixar fer, és clar que sí." **joan brossa**

Poeta, dramaturg i artista plàstic. Va ser un dels fundadors de la revista *Dau al Set* (1948) i un dels principals introductors de la poesia visual en la literatura catalana. Va ser un dels poetes de postguerra que es va mantenir en una posició d'avantguarda, però sense rebutjar d'escriure sonets formalment perfectes. La seva obra creativa va abastar totes les facetes de l'art: el cinema, el teatre, la música, el cabaret, les arts parateatrals, la màgia i el circ. Va posar en primer pla el nivell d'expressió per damunt del contingut i va aconseguir que la seva poesia tingués l'aparença d'un joc de paraules. La seva lírica es vincula al teatre i tota la seva literatura està impregnada d'una pàtina escènica perquè sempre va tenir una àmplia i interdisciplinària visió de la cultura, de les arts i de l'espectacle i així ho expressa en la seva obra creativa, tant la literària com la plàstica, sovint satírica, punyent, irònica, crítica, a vegades irreverent, però, al mateix temps, lúdica. En els últims anys de la seva trajectòria va rebre diferents distincions, com el Premi Nacional de les Arts Plàstiques (1992), el Premi Nacional de Teatre (1998) i la Medalla Picasso de la Unesco. Va poder col·laborar també en la fundació de l'Espai Escènic Joan Brossa, al barri del Born de Barcelona, impulsat pel director i actor Hermann Bonnín i el mag Hausson. Va ser Soci d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana

glòria bordons

més informació: <http://www.joanbrossa.org>
<http://www.escriptors.cat/>

els intèrprets

inés borrás

Estudis musicals al Conservatori Superior de Música de València, on va obtenir el Premi Extraordinari de fi de carrera; a Barcelona amb Albert Attenelle i a Suïssa amb Karl Engel. Llicenciada per la Guildhall School of Music and Drama (Londres) amb les màximes qualificacions. Ha estat premiada en diversos concursos de piano i música de cambra, i ha estat membre fundadora del Trio Guinjoan, amb el qual ha realitzat nombrosos concerts i enregistraments per tota Espanya. Ha col·laborat amb el músic Carles Santos en diversos treballs i a l'espectacle *La pantera imperial*, que ha estat portat als més prestigiosos festivals de música: Peralada, Edimburg, Milà, Amsterdam, Argentina, Brasil, Frankfurt, París, Brussel·les... És professora titular del Conservatori Professional de Música de la Diputació de Tarragona.

antonio comas

Neix a Barcelona. Realitza els estudis musicals i les carreres de piano, harmonia i composició a l'Acadèmia Marshall de la seva ciutat, i també els estudis de cant amb Montserrat Aparici. La seva activitat artística s'ha desenvolupat per diversos teatres espanyols, com el Teatro de la Zarzuela de Madrid, la Temporada Lírica de Bilbao (A.B.A.O.), a Còrdova, Màlaga, La Corunya, Santander i Pamplona, i internacionalment, sobretot a Itàlia i França. Des dels seus inicis, en els quals ja es constata l'agilitat dels seus registres i la seva gran capacitat d'adaptació als estils més oposats, Comas es decanta cap a l'exigent interpretació de les obres contemporànies, per a les quals ha esdevingut un tenor de referència i ha estat cridat per estrenar un gran nombre d'obres d'aquest repertori. Destaquem les estrenes de les obres de Carles Santos *Asdrúbila* (1992); *La pantera imperial* (1997); *Ricardo y Elena* (2000); *Sama samaruck suck suck* (2002); *El compositor, la cantant, el cuiner i la pecadora* (2003) i *La meua filla sóc jo* (2005). D'entre els compositors contemporanis amb els quals treballa i n'ha estrenat obres destaquen: *El Ganxo* de Mestres Quadrenys (2006); *Un parque* de Luís de Pablo (2005); *Fragmento de Orfeo* de Jesús Rueda (2005); *La Noche y la Palabra* de José Manuel López-López (2004); *Josafat* de Pere Josep Puértolas (2004); Alfonso de Vilallonga, Enric Palomar i Enric Ferrer. Al 2007 ha estrenat, amb el director Mario Gas, la producció del Teatro Español de Madrid *Ascensión y caída de la ciudad de Mahagonny*, interpretant el rol del protagonista, Jim Mahonny. Ha participat en l'enregistrament de *Joc de mans* de Alberto G. Demestres, que es va estrenar a Mòdena el passat mes de desembre.

mónica lópez

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha realitzat cursos d'interpretació amb Franco di Francescantonio, Dominic de Fazio, Bob McAndrew i James de Paul. El 1990 presenta *Línia Roja* de Miguel Casamayor i des d'aleshores ha treballat amb Pere Planella (*Trucades a mitjanit*), Lluís Homar (*Els Bandits*, de Schiller), Adolfo Marisllach (*L'auca del senyor Esteve*, de Santiago Rusiñol), Joan Ollé (*Víctor o els nens al poder*, de Roger Vitrac; *Oncle Vània*, de Txèkhov), Pau Miró (*Bales i ombres*) i Carlota Subirós (*Marie i Bruce*, de Wallace Shawn; *Fragmentos de La Divina Comèdia. Homenaje a Franco di Francescantonio*, a partir de textos de Dante). Especialment fructífera ha estat la seva col·laboració amb Mario Gas, amb qui ha treballat com ajudanta de direcció a *Troïanes* d'Eurípides i sota les ordres del qual ha interpretat *El temps i els Conway*, de J.B. Priestley; *Golfus de Roma* i *Little night music*, d'Stephen Sondheim (Premi de la Crítica de Barcelona); *Top Dogs*, d'Urs Widmer (també Premi de la Crítica de Barcelona); *Otel·lo*, de Shakespeare; *Guys and dolls*, de Frank Loesser; *Brecht – Brecht*, sobre textos de Bertolt Brecht; *100 años de poesía española*; *Las criadas*, de Jean Genet (Premio Revelación dels Premios Ercilla de Bilbao); *A Electra le sienta bien el luto*, d'Eugene O'Neill, i *Ascensión y caída de la ciudad de Mahagonny*, de B. Brecht i K. Weill. També ha format part del repartiment de les adaptacions de textos d'Eurípides *Las Troyanas* y *Hécuba*, sorgides de la col·laboració d'Irene Papas i La Fura dels Baus. Amb Calixto Bieito ha presentat *Company*, d'Stephen Sondheim i *La casa de Bernarda Alba*, de García Lorca. En cinema ha rebut dos cops el Premi Nacional de Cinematografia de la Generalitat de Catalunya a la millor interpretació secundària per *Aquesta nit o mai* de Ventura Pons i *La Febre d'Or*, de Gonzalo Herralde. Ha format part del repartiment de pel·lícules com *Los peores años de nuestra vida*, d'Emilio Martínez-Lázaro; *Intacto*, de Juan Carlos Fresnadillo i *En la ciudad*, de Cesc Gay (Premi del Col·legi de Directors de Barcelona a la millor interpretació femenina, Premi Butaca a la millor interpretació femenina en cinema i nominació al Premi Goya a la millor actriu de repartiment). En televisió ha treballat a sèries com *Nissaga de Poder* o *Jet Lag* i a telefilms som *Homenots*, *Andorra*, *Freetown*. Ha estat la veu en català d'Emma Thompson a *Harry Potter i el presoner d'Azkaban*, i la veu en castellà de Cate Blanchett a *The good German*.

josep maria mestres

Llicenciat en Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona i en Interpretació per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Ha estat membre de la companyia Zitzània Teatre, membre fundador de la companyia Kràmpack i director-fundador de l'Aula de Teatre de la Universitat Pompeu Fabra. Ha impartit cursos d'Interpretació i Direcció d'Escena tant a l'estat Espanyol com a l'estranger. Com a director, en teatre, ha presentat, entre molts altres espectacles, *Silencio... vivimos*, d'Adolfo Marsillach; *El maletí o la importància de ser algú*, de Mark Ravenhill; *El ventall de Lady Windermere*, d'Oscar Wilde; *Baraka*, de Maria Goos; *Les variacions Goldberg*, de George Tabori (Premi a la Millor Direcció als Premis de les Arts Escèniques de la Generalitat Valenciana i Premi de la Crítica de Teatre de València al Millor Espectacle); *Un matrimoni de Boston*, de David Mamet (Premi Butaca al millor espectacle de petit format); *La xarxa*, de Joan Brossa; *El tinent d'Inishmore*, de Martin McDonagh; *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare; *Pallassos. Fòrum 2mil i Pico*, d'Oriol Boixader, Josep Maria Mestres i Joan Montanyès; *No es tan fàcil*, de Paco Mir; *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà; *23 centímetres*, de Carles Alberola i Roberto Garcia; *Lloll*, de Lloll Bertran, Guillem-Jordi Graells i Josep Maria Mestres; *Unes polaroids explícites*, de Mark Ravenhill; *Fashion, feeling, music*, de Lluís Hansen, Josep Maria Mestres i Carles Puértolas; *Cantonada Brossa*, de Joan Brossa; *Salvats*, d'Edward Bond; *Hola Brecht*, sobre textos de Bertolt Brecht; *Fum, Fum, Fum*, de Jordi Sànchez; *Klowns*, de Joan Montanyès i Josep Maria Mestres; *Dakota* de Jordi Galzeran (Premi Butaca a la Millor Direcció); *A l'est de qualsevol lloc*, d'Edward Thomas; *Kràmpack*, de Jordi Sànchez i *Enemic de classe*, de Nigel Williams. També ha dirigit espectacles musicals com *El otro lado de la cama*, de David Serrano i Sueños & Folias. Raices y Memoria de la Hesperia Perdida, direcció musical de Jordi Savall. Ha posat en escena *El Barbero de Sevilla – BOHEMIOS*, de Nieto y Giménez; *Il più bel nome*, d'Antonio Caldara; *El Retablo de Maese Pedro*, de Manuel de Falla; *TERRASANTA*, de Bruno Dozza i *La bella Helena*, d'Offenbach, Meilhac i Halévy. Com a actor ha treballat a *L'adéu de Lucrecia Borja*, de Carles Santos i Joan Francesc Mira; *Hola Brecht*; *Les alegres casades de Windsor*, de William Shakespeare, dir. Carme Portacelli; *Estrés d'amor*, dir. Helena Ramada; *Pels pèls / Por los pelos* de Paul Pörtner, dir. Pere Planella i *El bon doctor* de Neil Simon / Anton P. Txèkhov, dir. Pere Planella.

anna llopart

ajudanta de direcció

Llicenciada en Direcció Escènica i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona i en Comunicació Audiovisual per la Universitat Pompeu Fabra. Ha obtingut el Diploma de Tècnic de Doblatge de Pel·lícules concedit per l'Institut Català de Noves Professions de la Generalitat de Catalunya (INCANOP), el títol de grau mig de solfeig i grau elemental de conjunt coral. i ha participat al VII Encontre d'Escriptors (Premis Octubre 1994). Ha estat guionista de televisió i ràdio a programes com *Saber y ganar* de Televisió Espanyola, *Cabaret Elèctric* d'I-Cat FM i del concurs *O tot o res* de Barcelona TV. També ha dirigit la versió radiofònica de textos de dramaturgs contemporanis i quinze contes de Hans Christian Andersen a COMRadio. Com a directora escènica ha presentat les obres d'Annaïs Schaff *Perdent la pista*, la lectura dramatitzada de *Pathétique*, *L'Home-Res* (Premi a la millor aportació dramatúrgica del festival Internacional de Titelles de la Vall d'Albaida i finalista al 2n. Premi d'Arts Escèniques de Lleida, 2001), i *Un dia després* (Premi al millor muntatge i a la millor actriu de la Mostra de Teatre de Barcelona (AISGE-2001). Ha dirigit també els monòlegs *Nilo*, de Bruno Oro, i *Per fi, la fi*, de Peter Turrini. Ha treballat com a ajudant de direcció a *Andrea Chénier*, d'Umberto Giordano; amb Carles Santos a *El fervor de la perseverança*, *La meua filla sóc jo*, *El compositor, el cuiner, la cantant i la pecadora*, *Lisístrata*, *Sama*, *Samaruck*, *Samaruck*, *Suck*, *Suck*, *L'adéu a Lucrecia Borja* i *Ricardo i Elena*. Ha participat a la pel·lícula *El silenci abans de Bach*, dirigida per Pere Portabella. Ha treballat també com ajudanta de direcció en diversos espectacles musicals i òperes com *Hop!Era*, de Toni Albà i Jordi Purí; *Il mondo della luna*, de Joseph Haydn-Carlo Goldoni, dir. Iago Pericot; *L'occasione fa il ladro* de G. Rossini, i *Eurídice*, de Joan-Albert Amargós i Toni Rumbau. El 2004 va rebre el IX Premi de Teatre Les Talúries convocat per la Fundació Pública Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida pel llibret d'òpera *D'ella s'explica*.

bibliografia seleccionada

AAVV: *Carles Santos. Visca el piano!*, Actar.

SANTOS, Carles: *Programes artístics del Lliure. La meua filla sóc jo*, Teatre Lliure.

SANTOS, Carles: *Textos escabetsats*, March Editor.

PONÇ, Joan: *A fondo Joan Brossa, (DVD entrevista)*. Editrama.

BROSSA, Joan: *Poesia Rasa (1955-1959)*, Edicions 62.

El dia a dia (1988-1992), Edicions 62.

Calç i rajoles, Edicions 62.

Alfabet desbaratat, Empúries.

Tria de poemes conversables, Edicions Barcanova.

El dia del profeta. Obra en tres actes i una apoteosi, Edicions Proa.

La piedra abierta. Antología poética, Galaxia Gutemberg.

BROSSA, Joan i MADOZ, Chema: *Fotopoemario*, La Fábrica.

BROSSA, Joan i AAVV: *Joan Brossa o la revolta poètica*, Fundació Joan Brossa.

el canal centre d'arts escèniques salt/girona va iniciar l'activitat els passats 5 i 6 de desembre amb l'estrena de la seva primera producció, *Coral Romput*, dirigida per Joan Ollé al Teatre Municipal de Girona. La futura seu d'EL CANAL, l'antiga fàbrica Coma-Cros de Salt, ara pendent de les obres, està previst que s'inauguri durant la temporada 2009-2010. Mentrestant EL CANAL arranca amb la seva línia de programació i les primeres produccions, que s'estrenen als espais escènics ja existents a Girona i a Salt .

Amb les produccions de les primeres dues temporades pretenem anar dibuixant el que serà al línia bàsica de EL CANAL: un nou centre nacional de producció i de creació escènica que forma part de la xarxa de centres públics conjuntament amb el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors i els Centres de Reus i de Terrassa i que neix amb la voluntat de tenir una personalitat i una ambició pròpies i diferenciadores. EL CANAL serà un centre dedicat bàsicament al teatre de text en llengua catalana.

properes produccions

Pinsans i cadernereres, un espectacle musical de Xavier Albertí amb textos de Narcís Comadira. Coproducció: EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona i Festival Grec de Barcelona.

Estrena: 14 de juny 2008 al Teatre Municipal de Girona.

Festival Grec de Barcelona 08: del 30 de juliol al 3 d'agost al Teatre Romea.